

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

04 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 decembrie 2017, declarat de avocatul Cojocari Victor și inculpatul

*Zabiaco Dumitru XXXXXXXXX, născut la
xx xxxxxx xxxx în or. XXXXXX, XXXXXXXX, locuitor al mun.
XXXXXXXX, bd. XXXXXXXX xx/x, ap. xx, cetățean al R.
Moldova, fără antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 15.05.2017 – 30.08.2017,
instanța de apel: 12.09.2017 – 06.12.2017,
instanța de recurs: 22.02.2018 – 04.04.2017.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 30 august 2017, Zabiaco Dumitru *a fost achitat* de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, *pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.*

2. Instanța de fond a constatat, că inculpatul Zabiaco Dumitru *se învinuiește*, că în luna august 2012, aflându-se pe șos. Hîncești 73, mun. Chișinău, urmărind scopul însușirii ilegale a bunurilor altei persoane, încredințate în administrația sa, a primit de la Zghibarțî S., pentru reparația automobilului „Mercedes 180”, numere de înregistrare X XX XXX, și pentru serviciile ce urma să le presteze, mijloace financiare în sumă de 2000 euro, care conform cursului oficial al BNM, constituie 30.860 lei, în contul reparației automobilului „Mercedes 180”, după care cu bunurile sustrase a părăsit locul comiterii infracțiunii, fără a-și onora obligațiunile

asumate, astfel, cauzându-i părții vătămate o daună materială în proporții considerabile.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane încredințate în administrarea vinovatului, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina, declarând că a solicitat de la Zghibarți S. sprijin financiar în vederea deschiderii unui service auto, acesta acordându-i suma de 2000 euro, care urma a fi utilizată pentru plata arende și a unor investiții primare, iar la sfârșitul toamnei anului 2012, din cauza unor probleme cu actele și-a dat seama că acest proiect a eșuat. Suma de 2000 euro i-a fost oferită în biroul părții vătămate, cu întocmirea unei recipise.

Necătând că inculpatul nu a recunoscut vina în cele incriminate, vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, este pe deplin dovedită prin totalitatea mijloacelor de probă administrate, și anume:

declarațiile părții vătămate Zghibarți S., că îl cunoaște pe inculpat din anul 2008, de când acesta activa ca maestru la Mercedes Centru din mun. Chișinău. În luna iulie 2012, s-a adresat la inculpat cu rugămintea de a-i primi la autoservice automobilul „Mercedes”, număr de înmatriculare X XX XXX, pentru reparație. Inculpatul a verificat automobilul, l-a primit, urmând a-i fi restituit automobilul reparat pe 01.09.2012. Inculpatul i-a comunicat că reparația va costa 2000 euro, bani pe care i-a înmănat acestuia. La începutul lunii septembrie a mers pentru a-și lua automobilul reparat, dar proprietarul autoservice-ului i-a comunicat că Zabiaco D. nu mai activează acolo și că a plecat cu tot cu automobilul respectiv. Din septembrie 2012 până la 28.01.2013, l-a telefonat și căutat pe inculpat, însă în zadar. Ulterior, a depus o plângere la poliție, de intentare a unei cauze penale în privința lui Zabiaco D. După intentarea cauzei penale, în luna aprilie 2013, ofițerul de poliție i-a găsit automobilul, cu roțile sparte și într-o stare deplorabilă. L-a reparat, iar peste 2 luni l-a vândut. La faza urmării penale, inculpatul a solicitat termen pentru a achita prejudiciul, dar până la moment nu făcut acest lucru. Este pensionar și activează în calitate de avocat. Prejudiciul cauzat, este unul considerabil pentru el, deoarece are salariu de 300 lei și pensie de 2400 lei;

procesul verbal de cercetare la fața locului din 21.02.2013, pe str. Calea Ieșilor 61/1, mun. Chișinău, unde a fost depistat automobilul „Mercedes 180”, număr de înmatriculare X XX XXX.

Astfel, nu au fost identificate probe pertinente, admisibile, veridice și utile prin care s-ar confirma însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului.

Pe parcursul examinării cauzei, s-a stabilit că suma respectivă a fost transmisă inculpatului cu titlu de împrumut și nu pentru reparația automobilului.

Or, în cadrul unui contract de prestări servicii, obiectul căruia îl constituie reparația unui automobil, retribuția cuvenită prestatorului nu se transmite în administrarea acestuia ci în proprietate.

Pe parcursul examinării cauzei, acuzarea *nu a prezentat probe* admisibile, pertinente, concludente și utile *care ar demonstra vinovăția inculpatului, în comiterea infracțiunii* prevăzute de art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal.

3. Procurorul în Procuratura mun. Chișinău, of. Centru, Cornel Casian, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 191 alin. (2) lit. c), 90 Cod penal, la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activitatea de întreprinzător pe un termen de 5 ani, cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probațiune de 4 ani.

Apelantul a invocat, că la pronunțarea sentinței, instanța de fond a încălcat cerințele art. 24 alin. (3), 101, 314, 315, 384 alin. (3), (4) Cod de procedură penală, deoarece nu a cercetat pe deplin circumstanțele cauzei și dovezile prezentate de către acuzare, precum ar fi declarațiile părții vătămate, procesul verbal de confruntare între partea vătămată și învinuit, procesul verbal de cercetare la fața locului.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 decembrie 2017, apelul a fost admis, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Zabiaco Dumitru a fost condamnat în baza art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și a exercita activități de întreprinzător pe un termen de 5 ani.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii i-a fost suspendată condiționat, pe un termen de probațiune de 2 ani.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Zghibarță Ș., prejudiciul material a sumei de 2000 euro, echivalent cu cursul BNM.

Instanța de apel a constatat, că inculpatul Zabiaco Dumitru, în luna august 2012, aflându-se pe șos. Hîncești 73, mun. Chișinău, urmărind scopul însușirii ilegale a bunurilor altei persoane, încredințate în administrația sa, a primit de la Zghibarți Ș., pentru reparația automobilului „Mercedes 180”, număr de înmatriculare X XX XXX, și pentru serviciile ce urma să le presteze, mijloace financiare în sumă de 2000 euro, care potrivit cursului oficial BNM, constituie 30.860 lei, în contul reparației automobilului „Mercedes 180”, număr de înregistrare X XX XXX, după care cu bunurile sustrase a părăsit locul comiterii infracțiunii, fără a-și onora obligațiunile asumate, cauzându-i părții vătămate o daună materială în proporții considerabile.

Instanța de apel a reținut, că inculpatul nu a recunoscut vina, declarând că în vara anului 2012, partea vătămată i-a acordat suma de 2000 euro, care urmau a fi utilizați pentru plata arende și a unor investiții primare, iar la sfârșitul toamnei anului 2012, din cauza unor probleme cu actele, acest proiect a eșuat. Suma de

2000 euro nu i-a fost transmisă pentru reparația automobilului ci pentru a investi în deschiderea unui autoservice.

Totodată, vinovăția acestuia este dovedită pe deplin prin totalitatea mijloacelor de probă administrate.

Astfel, partea vătămată Zghibartî S., a declarat că îl cunoaște pe inculpat din anul 2008, pe când acesta activa ca maestru la Mercedes Centru, din mun. Chișinău. În iulie 2012, s-a adresat la inculpat cu rugămintea de a-i primi la autoservice automobilul „Mercedes”, număr de înmatriculare X XX XXX, pentru reparație. Inculpatul a verificat automobilul și l-a primit, urmând a-i fi restituit automobilul reparat pe 01.09.2012. După câteva zile, inculpatul a evaluat automobilul la suma de 5000 euro și i-a comunicat că reparația va costa 2000 euro, bani pe care el i-a și înmănat acestuia. La începutul lunii septembrie, a mers a-și lua automobilul reparat, dar proprietarul autoservice-ului i-a comunicat că Zabiaco D. nu mai activează acolo și a plecat cu tot cu automobil respectiv. Din septembrie 2012 până la 28.01.2013, l-a telefonat și căutat pe inculpat, însă în zadar. Ulterior, a depus plângere la poliție, de intentare a unei cauze penale în privința lui Zabiaco D. După intentarea cauzei penale, în luna aprilie 2013, ofițerul de poliție i-a găsit automobilul, cu roțile sparte și într-o stare deplorabilă. L-a reparat, iar peste 2 luni l-a vândut. La faza urmăririi penale, inculpatul a solicitat termen pentru a achita prejudiciul. Dosarul penal a fost suspendat, apoi reluat. Inculpatul cu rea credință i-a delapidat suma de 2000 euro. Nu a întocmit nici un act care să confirme faptul transmiterii sumei de 2000 euro, în oficiul său de pe str. XXXXXXXX XXXXX xxx. De la momentul intentării cauzei penale, l-a căutat timp de 3 luni pe inculpat, feciorul său contactându-l pe pagina „Facebook” pe inculpat, care de fiecare dată își cerea scuze și spunea că-i va restitui toți banii. Fiul său, cât și alți cunoscuți i-au spus că au văzut automobilul său prin oraș, ulterior ofițerii de urmărire penală depistând automobilul abandonat și într-o stare deplorabilă. Inculpatul îi comunicase că urma să procure piese pentru automobil, ce lucrări urma să facă, spunându-i că este rezonabil de a face această investiție pentru reparația automobilului, deoarece este periculoasă deplasarea cu el, în starea respectivă. Ulterior, inculpatul i-a comunicat că o parte din banii primiți i-a investit în autoservice cu partenerul său Serghei Fiodorovici. După ce a găsit automobilul, l-a dus la niște rude în or. Durlăști, care i-au făcut o reparație, pentru care a achitat 380 euro, însă ulterior a mai făcut o altă reparație capitală.

Conform procesului verbal de cercetare la fața locului din 21.02.2013, automobilul „Mercedes 180”, număr de înmatriculare X XX XXX, a fost depistat pe str. Calea Ieșilor 61/1, mun. Chișinău.

Potrivit procesului verbal de confruntare din 27.03.2017, dintre inculpat și partea vătămată Zghibartî Ș., ultimul și-a susținut depozițiile anterioare.

Probele administrate au demonstrat cu certitudine vinovăția inculpatului, declarațiile acestuia urmând a fi apreciate critic, ca fiind o poziție de apărare și evitare a răspunderii penale.

Declarațiile părții vătămate sunt credibile, veridice și coroborează cu celelalte probe din dosar.

Instanța de fond a lăsat fără apreciere procesul verbal de confruntare dintre partea vătămată Zghibarță S. și bănuitul Zabiaco D., în cadrul căruia partea vătămată a indicat că anume Zabiaco D. este persoana care l-a deposedat de suma de 2000 euro, cât și de mașina „Mercedes 180”, număr de înmatriculare X XX XXX.

La fel, prin procesul verbal de cercetare la fața locului din 21.02.2013, s-a confirmat că pe adresa str. Calea Ieșilor 61/1, mun. Chișinău, a fost depistat automobilul „Mercedes 180”, număr de înmatriculare X XX XXX.

În baza probelor administrate, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca delapidarea averii străine, adică, însușirea ilegală a bunurilor altei persoane încredințate în administrarea vinovatului, cu cauzarea de daune în proporții considerabile

Delapidarea constituie o infracțiune ce se consideră consumată din momentul însușirii ilegale a bunurilor altei persoane, iar făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile străine după dorință.

Suma de 2000 euro însușită de la partea vătămată i-a fost încredințată spre administrare inculpatului, acesta având calitatea de a administra averea străină, fiind, deci, subiect al infracțiunii prevăzute de art. 191 Cod penal.

Astfel, argumentul apărării și inculpatului că acesta nu ar fi subiect al infracțiunii incriminate este nefondat și urmează a fi respins.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, nu echivalează cu achitarea lui, deoarece circumstanțele stabilite și probele analizate, stabilesc cu certitudine comiterea de către el a faptelor incriminate.

Sentința instanței de fond este netemeinică cu privire la procesul de apreciere și evaluare a probelor prezentate de părți, în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatului, fiind în contradicție cu exigențele art. 6 CEDO.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75-77 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, că nu s-au stabilit circumstanțe atenuante și agravante, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă prin aplicarea unei pedepse neprivative de libertate.

5. Avocatul Victor Cojocari și inculpatul au declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței.

Recurenții au invocat, că instanța de apel nu a ținut cont de principiul contradictorialității procesului penal și neîntemeiat a pronunțat o hotărâre de recunoaștere a vinovăției inculpatului, bazându-se pe dosarul din prima instanță, în temeiul căruia inculpatul a fost achitat, adică nu a rejudicat cauza în condițiile legii.

În învinuire nu este indicat, deci nu este constatat care au fost acțiunile infracționale ale inculpatului. Învinuirea înaintată inculpatului este una incompletă,

neclară și divergentă, adică este una dubioasă. O asemenea învinuire a afectat dreptul inculpatului de a ști pentru ce faptă este învinuit, adică dreptul la apărare.

Instanța de apel, a dat probelor administrate o apreciere contrară prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, deoarece nu a fost dovedită prezența elementelor infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (2) Cod penal.

Suma de 2000 euro, transmisă de partea vătămată inculpatului, nu poate constitui obiectul material al infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, având în vedere că partea vătămată a transmis suma în cauză inculpatului în proprietate și nu în administrarea acestuia.

Mai mult ca atât, inculpatul a recunoscut obligația de restituire a sumei în cauză.

Din materialele cauzei penale cercetate în ședința de judecată în instanța de fond și de apel, nu reiese faptul că inculpatul își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, că a prevăzut urmările ei prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv în dauna părții vătămate și a dorit în mod conștient, survenirea acestora și anume, să intre în posesia bunurilor părții civile, incluzându-le în sfera sa patrimonială. Acest fapt rezultă din acțiunile inculpatului, care pe parcursul întregului proces penal, a recunoscut suma de 2000 euro, luată de la partea vătămată, nu s-a ascuns de acesta, comunicând cu el și promițându-i că va restitui suma când va avea posibilitate.

Astfel, între inculpat și partea vătămată sunt stabilite relații de ordin civil.

Totodată, potrivit art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei nu pot fi întemeiate pe presupuneri.

Acuzarea nu a prezentat careva probe admisibile, pertinente, concludente și utile care ar demonstra vinovăția inculpatului.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii

atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală cum ar fi că, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a deciziei contestate, care ar fi erorile de drept și esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, dar raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care i-ar fi afectat soluția, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că recursul menționat nu îndeplinește cerințele legale de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului și inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, inclusiv cele din art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Zghibartă S. că în luna august 2012, sub

pretextul inculpatului că reparația automobilului său costă 2000 euro, i-a transmis automobilul „Mercedes” și acești bani, pe care ultimul nu i-a restituit până în prezent, comunicându-i că i-a investit într-un autoservice cu partenerul său; procesul verbal de cercetare la fața locului din 21.02.2013, că automobilul părții vătămate, de model „Mercedes 180”, număr de înmatriculare X XX XXX, a fost depistat, peste 6 luni, pe str. Calea Ieșilor 61/1, mun. Chișinău, într-o stare deplorabilă; procesul verbal de confruntare din 27.03.2017 dintre partea vătămată și inculpat, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel indicând detaliat motivele pentru care a respins dovezile și versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând elocvent prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal – însușirea ilegală a bunurilor altei persoane încredințate în administrarea vinovatului, cu cauzare de daune în proporții considerabile.

Concluziile instanței de apel coroborează și cu jurisprudența națională, conform căreia delapidarea constă în însușirea, folosirea sau transmiterea de către făptuitor, în interesul său, de bani încredințate pentru a le gestiona sau a le administra. Bunurile pot fi încredințate în virtutea raporturilor contractuale sau a însărcinării speciale din partea proprietarului. Încredințarea bunurilor în virtutea raporturilor contractuale poate fi făcută de oricare subiecte ale drepturilor civile. Drept însușire sau delapidare sunt considerate acțiunile persoanelor care, conform raporturilor contractuale sau însărcinării speciale a proprietarului, înfăptuiesc în privința bunurilor încredințate împuterniciri de dispunere și administrare. A administra înseamnă a veni în contact direct și material cu bunurile altei persoane, datorită atribuțiilor făptuitorului (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 28.06.2004, nr.23 Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor, pct. 17.*).

Împrejurările nominalizate se regăsesc clar și cert în speța de pe rol. Or, conform dovezilor administrate, inculpatul a primit de la partea vătămată automobilul „Mercedes 180” pentru a-l repara și suma de 2000 de euro în administrare, în scopul menționat, dar a însușit acești bani în interesul său, indicând că i-a utilizat pentru deschiderea unui autoservice, nereparând automobilul părții vătămate și evitând să-i restituie banii încredințați în administrare, din luna august 2012 și până în prezent.

Totodată, netemeinicia solicitării formulate de recurenți, adică *menținerea sentinței* instanței de fond, cât și justetea constatării instanței de apel că această sentință nu este legal fondată, coroborează și cu faptul că în descriptivul sentinței instanța de fond a constatat că: „...***vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, este pe deplin dovedită prin totalitatea mijloacelor de probă administrate...***” iar în dispozitiv s-a contrazis dispunând achitarea ultimului. Deci, motivarea soluției contrazice dispozitivul sentinței, aceasta fiind viciată de drept (*pct. 1., 2., 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunii, și că recursul de pe rol este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul nominalizat este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Cojocari Victor și inculpatul Zabiaco Dumitru XXXXXXXX, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 decembrie 2017, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 03 mai 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco